

NGUYỄN

đêm nguyệt động

ĐỨC SƠN

AN TIÊM 1967

Nguyễn Đức Sơn sinh ngày 18 Nov. 1937 (thuộc 3e decan cung Scorpion) nhằm giờ Mùi ngày 16 tháng 10 Đinh Sửu, tại làng Du Khánh (Thanh Hải) gần bên bờ biển Ninh Chữ tỉnh Ninh Thuận.

Tuy khao khát nhưng chưa bao giờ ra giờ ra khỏi Việt nam anh hùng và kỳ diệu này, tác giả tự biết không một nơi nào trên trái đất này quanh quẽ đến đau thương, phong phú đến tỵ sát; như trong lòng tác giả, cũng

không nơi nào có thông khổ mênh mông và cực lạc xa vời như trong lòng tác giả. Rất thềm các hoang đảo và các vùng cao nguyên mà tác giả có dịp đi qua như Eo Gió, Dran, Trạm Hành, Cầu Đất, Đà Lạt. Ngưỡng mộ Héraclite, Fyodor Dostoyevsky và Simone Wei. Yêu chim chóc và cỏ cây một cách lạ lùng nhưng cũng quá cần ngửi mùi quần áo lót của đàn bà và con gái, cần khăn thiết và triền miên cho đến ngày chui xuống lỗ. Đó là một trong những chỗ chết quằn quại của tác giả. Như suốt đời cứ lạng chạng và thú vị đi từ lằm lằm và hói hận này đến lằm lằm và hói hận khác. Một buổi chiều trốn học lang thang trên bờ biển Nha Trang, thời niên thiếu, tác giả suýt nổi cơn điên khi trực nhận mãnh liệt cái quá ư ngắn ngủi của kiếp sống và từ đó đâm ra khật khùng cho đến nay. Tuy vậy có thể cầm dao lụi tức tốc quân xâm lược nào ở bất cứ nơi nào trên trái đất dù biết chắc chắn phải đời mạng một cách đau đớn nhất. Rất có khiêu và say mê đi câu nhưng không thể nào không rùng mình khi cắt cổ một con cá nhỏ còn sống. Định ăn chay trường từ lâu lắm rồi nhưng đời sống chỉ có một lần mà thực phẩm trần gian này dâng hiến quá nhiều, làm sao ? Cuối buổi thiếu thời chợt ý thức cái tan

hoang muôn thuở trong kiếp sống nên dù nhìn một chiếc hoa đang nở cũng thoáng thấy ý tưởng tự sát. Mù đặc về nhạc lý nhưng coi nhạc cổ điển Tây Phương là một cái gì tuyệt hảo nhất trần gian này nên tê điếng cả xác thân khi nghe một số nhạc của Mozart, Beethoven, Wagner... Hành động hèn hạ và nhục nhã nhất trong đời tác giả là : vì cái dạ dày mai sau, đã lỡ lầm dút đầu vào Đại Học Văn Khoa Sài Gòn trong một thời gian. Lời nguyên nhân thành nhất đời của tác giả là : từ đây cho đến một triệu năm nữa, bất cứ lúc nào cái đại học này sản xuất ra được một thi sĩ, một nhà văn hay đến cả một giáo sư Việt văn đúng nghĩa và dù là loại nhỏ thôi, tác giả vui lòng xin chịu chặt đầu.

Tặng Nguyễn Thị Phương,

Kỷ niệm năm thứ mười bảy của em trên trái đất muôn đời còn hoang vu này.

Trang trọng tạ lỗi các em đã ghé qua đời tôi hay còn nép lại bên đường chờ kẻ lãng tử này đi qua, đầu đón chờ nhau ở kiếp khác vậy.

Thân kính gửi cha mẹ, quén thuộc và bạn bè xa gần còn sót lại trên trái đất này hay trong lòng tác giả, bất ngờ báo trước giai đoạn phiêu lưu cuối cùng của đời một đứa con trai mà tác giả đã triền miên nghĩ đến để lo lắng, hồi hộp, xao xuyến, sợ hãi, xốn xang, sáng khoái, điên cuồng và tê điếng từ cái thuở mình mấy bắt đầu thấy ngứa khi tuột từ một thân cây xuống và khi đứng trước một con thú bạn cùng đi hai chân, có tóc dài và một cái gì ngàn đời không thể hiểu nổi.

Nguyễn Đức Sơn

BĂNG TUYẾT

đây lưá cỏ của mùa trăng thứ nhất
đưa anh vào trong cõi mộng xa xôi
giọt tinh huyết ngàn năm sau chưa mất
rừng đông phương mù mịt dấu em nằm

HOA ĐÊM

anh dừng lại phòng em và đã khóc
ôi mùi hương kỳ ảo nở trong đêm
anh liếm trộm một chút quần mới ướt

ôi ngàn năm thần thánh cũng không quên

NHẤT NGUYÊN

năm mươi bốn có lần anh ngó thấy
em ở trường ngoe nguẩy cuối vườn trăng
hồn thảo dã trong đêm vừa thức dậy
khắp bầu trời ướt mượt cả lông măng

từ dạo đó xác thân anh mất hết
chợt đêm nào trở lại cõi chiêm bao
anh chơi với vì biết mình sắp chết
giữa khu rừng mù mịt dấu trăng sao

RỪNG ĐÔNG PHƯƠNG

bên hồ vắng anh đi vòng trở lại
em bàng hoàng ra khỏi giấc chiêm bao
mang mang chìm trong cõi lạnh trăng sao
anh đứng đó cởi quần cho em đái

CHIÊM NGƯỠNG

chắc sẽ đợi khi chín mùi sẽ thấy
cửa trần gian vườn mộng đỏ xa xăm
ôi giường tre ngoe nguẩy dáng em nằm
ru kẻo kẹt suốt một đời con gái
anh tự hỏi bao giờ em xuống đái

CẢM TẠ VÔ MINH

một đêm vắng trăng soi mờ bụi cát
anh hôn em rồi cúi mặt làm thỉnh
trong sương vàng hai chiếc bóng lung linh
anh cảm tạ vô minh lần thứ nhất

RỪNG ĐÃ ƯỚT

rừng đã ướt một đêm vàng ân ái
hơn một bày sao lạ chiếu mộng lung
em lách dần bờ cỏ mượt như nhung
nguyệt e ấp soi đường cho em đái

BÁT NGỜ

trên rừng ấy một mình anh hái trái
đang mơ màng trông thấy quá nhiều chim
bên nương vắng em vén quần sắp đái
anh thấy càn khôn rụng xuống trong tim

ANH CHƯA NẮM TAY EM

anh chưa nắm tay em mà muốn chết
trong khu rừng huyền hoặc của chiêm bao
ôi hạnh phúc mong manh như sắp hết
giữa đêm nào trăng thở quá xôn xao

anh quỳ xuống dưới vòm trời khao khát
dù thật lòng em chưa muốn cho xem
đời anh đó đâu lớn bằng hạt cát
đã vô tình vương ở gót chân em

ÁNH SÁNG CỦA VÔ MINH

em thút thít là bắt đầu sắp khóc
hồn rạt rào như sóng vỗ liên miên
tuổi mười sáu là trăng vừa mới mọc
lệ của tình nên rớt xuống vô biên

anh chạy đến cầm tay em thật chặt
bởi mơ hồ nghe trái đất rung rinh
ôi kiêu hãnh khi nhìn em tận mắt
anh thấy rồi ánh sáng của vô minh

ĐẠI NGỘ

giữa khuya đó em bàng hoàng tỉnh dậy
cả mắt hồ tràn ngập ánh sao băng
khắp trong người em máu nóng đang căng
xao xuyên quá em tuột quần xuống đái

TRONG RỪNG ĐÔNG PHƯƠNG

còn chuyến cuối anh về mau em nhé
những cọng rơm sót lại cánh rừng xiêu
giữa đông tàn ôi hạnh phúc bao nhiêu
anh lót ổ cho em nằm xuống đê

MỘT ĐÊM VÀNG

không biết trong mơ em còn mắc cỡ
một đêm vàng rúng động giấc thanh tân
dưới chăn chiếu thiên nhiên lộ lộ mở
em đái dầm ướt sẫm cả trần gian

VŨNG NƯỚC THÁNH

anh sẽ đến bất ngờ ai biết trước
miệng khô rồi nẻo cực lạc xa xôi
ôi một đêm bụi cỏ đáng thu người
em chưa đái mà hồn anh đã ướt

TÌNH CỜ

chợt nghe tiếng guốc em và chiếc bóng
cửa sau nhà ngòi xuống giữa thiên thu
anh cùng với trăng tà tìm chỗ đứng
hai đứa nhìn nhau bảo phải im ru
em sắp đái và hồn anh chết cứng

TẠ ƠN NGƯỜI

em sẽ ủ hồn anh vào chăn chiếu
để ngàn năm vườn mộng ảo sâu thêm
cho anh cắm một chiếc hoa hàm tiếu
cửa trần gian vừa khép lại trong đêm

ĐÊM NGUYỆT ĐỘNG

năm mười sáu em bắt đầu thấy rát
khấp trong người ròn rợn máu đang căng
hồn hoa đã động tình đêm thứ nhất
em đến nằm phơi mộng giữa vườn trăng

trong bóng lá anh thấy mình chết điếng
cả xác thân rời rụng bãi cô liêu
từ dạo đó anh đâm ra lười biếng
bởi mộng đời còn lại có bao nhiêu

ĐÊM NGUYỆT ĐÔNG, THƠ NGUYỄN ĐỨC SƠN, TÁC GIẢ VẼ BÌA, KẼ CHỮ VÀ TRÌNH BÀY NHƯNG ĐAU ĐÓN KHÔNG THỂ Ở GẦN ĐỂ COI SÓC PHẦN HÌNH THỨC, AN TIÊM XUẤT BẢN LẦN THỨ NHẤT TẠI SÀI GÒN TRUNG TUẦN THÁNG 5/1967 GỒM 1000 BẢN ĐỒNG NHẤT TRÊN GIẤY ĐẶC BIỆT MÀU XANH, TRONG SỐ ĐÓ CÓ 50 BẢN ĐÁNH DẤU TỪ PHƯƠNG SƠN 1 ĐẾN PHƯƠNG SƠN 50, VÀ 50 BẢN ĐÁNH DẤU TỪ NGUYỄN ĐỨC SƠN – THANH TUỆ 1 ĐẾN NGUYỄN ĐỨC SƠN – THANH TUỆ 50 ĐỂ KỶ NIỆM MỘT HÀNH ĐỘNG HỢP TÁC HIẾM CÓ LÚC NÀY. TOÀN THỂ MƯỜI BẢY BÀI THƠ TRONG TẬP ĐỀU LÀM TRONG KHOẢNG THU ĐÔNG 1966 TRÊN GIƯỜNG TRE RUNG RINH CỦA TÁC GIẢ VÀ TRÊN ĐỒI CÂY CHÙA TÂY TẠNG SỐ 16/7 ĐƯỜNG THÍCH QUẢNG ĐỨC BÌNH DƯƠNG (THỦ DẦU MỘT) TRONG NHỮNG NGÀY m113 CÀNG NÁT QUỐC LỘ Q3 VÀ B52 ÆO ẠT DỘI BOM QUANH VÙNG.

NGUYỄN

đêm nguyệt động

ĐỨC SƠN

AN TIÊM 1967

Nguyễn Đức Sơn sinh ngày 18 Nov. 1937 (thuộc 3e decan cung Scorpion) nhằm giờ Mùi ngày 16 tháng 10 Đinh Sửu, tại làng Du Khánh (Thanh Hải) gần bên bờ biển Ninh Chữ tỉnh Ninh Thuận.

Tuy khao khát nhưng chưa bao giờ ra giờ ra khỏi Việt nam anh hùng và kỳ diệu này, tác giả tự biết không một nơi nào trên trái đất này quanh quẽ đến đau thương, phong phú đến tỵ sát; như trong lòng tác giả, cũng

không nơi nào có thông khổ mênh mông và cực lạc xa vời như trong lòng tác giả. Rất thềm các hoang đảo và các vùng cao nguyên mà tác giả có dịp đi qua như Eo Gió, Dran, Trạm Hành, Cầu Đất, Đà Lạt. Ngưỡng mộ Héraclite, Fyodor Dostoyevsky và Simone Wei. Yêu chim chóc và cỏ cây một cách lạ lùng nhưng cũng quá cần ngửi mùi quần áo lót của đàn bà và con gái, cần khăn thiết và triền miên cho đến ngày chui xuống lỗ. Đó là một trong những chỗ chết quằn quại của tác giả. Như suốt đời cứ lạng chạng và thú vị đi từ lằm lằm và hói hận này đến lằm lằm và hói hận khác. Một buổi chiều trốn học lang thang trên bờ biển Nha Trang, thời niên thiếu, tác giả suýt nổi cơn điên khi trực nhận mãnh liệt cái quá ư ngắn ngủi của kiếp sống và từ đó đâm ra khật khùng cho đến nay. Tuy vậy có thể cầm dao lụi tức tốc quân xâm lược nào ở bất cứ nơi nào trên trái đất dù biết chắc chắn phải đời mạng một cách đau đớn nhất. Rất có khiêu và say mê đi câu nhưng không thể nào không rùng mình khi cắt cổ một con cá nhỏ còn sống. Định ăn chay trường từ lâu lắm rồi nhưng đời sống chỉ có một lần mà thực phẩm trần gian này dâng hiến quá nhiều, làm sao ? Cuối buổi thiếu thời chợt ý thức cái tan

hoang muôn thuở trong kiếp sống nên dù nhìn một chiếc hoa đang nở cũng thoáng thấy ý tưởng tự sát. Mù đặc về nhạc lý nhưng coi nhạc cổ điển Tây Phương là một cái gì tuyệt hảo nhất trần gian này nên tê điếng cả xác thân khi nghe một số nhạc của Mozart, Beethoven, Wagner... Hành động hèn hạ và nhục nhã nhất trong đời tác giả là : vì cái dạ dày mai sau, đã lỡ lầm dút đầu vào Đại Học Văn Khoa Sài Gòn trong một thời gian. Lời nguyên nhân thành nhất đời của tác giả là : từ đây cho đến một triệu năm nữa, bất cứ lúc nào cái đại học này sản xuất ra được một thi sĩ, một nhà văn hay đến cả một giáo sư Việt văn đúng nghĩa và dù là loại nhỏ thôi, tác giả vui lòng xin chịu chặt đầu.

Tặng Nguyễn Thị Phương,

Kỷ niệm năm thứ mười bảy của em trên trái đất muôn đời còn hoang vu này.

Trang trọng tạ lỗi các em đã ghé qua đời tôi hay còn nép lại bên đường chờ kẻ lãng tử này đi qua, đầu đón chờ nhau ở kiếp khác vậy.

Thân kính gửi cha mẹ, quén thuộc và bạn bè xa gần còn sót lại trên trái đất này hay trong lòng tác giả, bất ngờ báo trước giai đoạn phiêu lưu cuối cùng của đời một đứa con trai mà tác giả đã triền miên nghĩ đến để lo lắng, hồi hộp, xao xuyến, sợ hãi, xốn xang, sáng khoái, điên cuồng và tê điếng từ cái thuở mình mấy bắt đầu thấy ngứa khi tuột từ một thân cây xuống và khi đứng trước một con thú bạn cùng đi hai chân, có tóc dài và một cái gì ngàn đời không thể hiểu nổi.

Nguyễn Đức Sơn

BĂNG TUYẾT

đây lưá cỏ của mùa trăng thứ nhất
đưa anh vào trong cõi mộng xa xôi
giọt tinh huyết ngàn năm sau chưa mất
rừng đông phương mù mịt dấu em nằm

HOA ĐÊM

anh dừng lại phòng em và đã khóc
ôi mùi hương kỳ ảo nở trong đêm
anh liếm trộm một chút quần mới ướt

ôi ngàn năm thần thánh cũng không quên

NHẤT NGUYÊN

năm mươi bốn có lần anh ngó thấy
em ở truồng ngoe nguẩy cuối vườn trăng
hồn thảo dã trong đêm vừa thức dậy
khắp bầu trời ướt mượt cả lông măng

từ dạo đó xác thân anh mất hết
chợt đêm nào trở lại cõi chiêm bao
anh chơi với vì biết mình sắp chết
giữa khu rừng mù mịt dấu trăng sao

RỪNG ĐÔNG PHƯƠNG

bên hồ vắng anh đi vòng trở lại
em bàng hoàng ra khỏi giấc chiêm bao
mang mang chìm trong cõi lạnh trăng sao
anh đứng đó cởi quần cho em đái

CHIÊM NGƯỠNG

chắc sẽ đợi khi chín mùi sẽ thấy
cửa trần gian vườn mộng đỏ xa xăm
ôi giường tre ngoe nguẩy dáng em nằm
ru kẻo kẹt suốt một đời con gái
anh tự hỏi bao giờ em xuống đái

CẢM TẠ VÔ MINH

một đêm vắng trăng soi mờ bụi cát
anh hôn em rồi cúi mặt làm thỉnh
trong sương vàng hai chiếc bóng lung linh
anh cảm tạ vô minh lần thứ nhất

RỪNG ĐÃ ƯỚT

rừng đã ướt một đêm vàng ân ái
hơn một bày sao lạ chiếu mộng lung
em lách dần bờ cỏ mượt như nhung
nguyệt e ấp soi đường cho em đái

BÁT NGỜ

trên rừng ấy một mình anh hái trái
đang mơ màng trông thấy quá nhiều chim
bên nương vắng em vén quần sắp đái
anh thấy càn khôn rụng xuống trong tim

ANH CHƯA NẮM TAY EM

anh chưa nắm tay em mà muốn chết
trong khu rừng huyền hoặc của chiêm bao
ôi hạnh phúc mong manh như sắp hết
giữa đêm nào trăng thỏ quá xôn xao

anh quỳ xuống dưới vòm trời khao khát
dù thật lòng em chưa muốn cho xem
đời anh đó đâu lớn bằng hạt cát
đã vô tình vương ở gót chân em

ÁNH SÁNG CỦA VÔ MINH

em thút thít là bắt đầu sắp khóc
hồn rạt rào như sóng vỗ liên miên
tuổi mười sáu là trăng vừa mới mọc
lệ của tình nên rớt xuống vô biên

anh chạy đến cầm tay em thật chặt
bởi mơ hồ nghe trái đất rung rinh
ôi kiêu hãnh khi nhìn em tận mắt
anh thấy rồi ánh sáng của vô minh

ĐẠI NGỘ

giữa khuya đó em bàng hoàng tỉnh dậy
cả mắt hồ tràn ngập ánh sao băng
khắp trong người em máu nóng đang căng
xao xuyên quá em tuột quần xuống đái

TRONG RỪNG ĐÔNG PHƯƠNG

còn chuyến cuối anh về mau em nhé
những cọng rơm sót lại cánh rừng xiêu
giữa đông tàn ôi hạnh phúc bao nhiêu
anh lót ổ cho em nằm xuống đê

MỘT ĐÊM VÀNG

không biết trong mơ em còn mắc cỡ
một đêm vàng rúng động giấc thanh tân
dưới chăn chiếu thiên nhiên lộ lộ mở
em đái dầm ướt sẫm cả trần gian

VŨNG NƯỚC THÁNH

anh sẽ đến bất ngờ ai biết trước
miệng khô rồi nẻo cực lạc xa xôi
ôi một đêm bụi cỏ đáng thu người
em chưa đái mà hồn anh đã ướt

TÌNH CỜ

chợt nghe tiếng guốc em và chiếc bóng
cửa sau nhà ngồi xuống giữa thiên thu
anh cùng với trăng tà tìm chỗ đứng
hai đũa nhìn nhau bảo phải im ru
em sắp đái và hồn anh chết cứng

TẠ ƠN NGƯỜI

em sẽ ủ hồn anh vào chăn chiếu
để ngàn năm vườn mộng ảo sâu thêm
cho anh cắm một chiếc hoa hàm tiếu
cửa trần gian vừa khép lại trong đêm

ĐÊM NGUYỆT ĐỘNG

năm mười sáu em bắt đầu thấy rát
khấp trong người ròn rợn máu đang căng
hồn hoa đã động tình đêm thứ nhất
em đến nằm phơi mộng giữa vườn trăng

trong bóng lá anh thấy mình chết điếng
cả xác thân rời rụng bãi cô liêu
từ dạo đó anh đâm ra lười biếng
bởi mộng đời còn lại có bao nhiêu

ĐÊM NGUYỆT ĐÔNG, THƠ NGUYỄN ĐỨC SƠN, TÁC GIẢ VẼ BÌA, KẼ CHỮ VÀ TRÌNH BÀY NHƯNG ĐAU ĐÓN KHÔNG THỂ Ở GẦN ĐỂ COI SÓC PHẦN HÌNH THỨC, AN TIÊM XUẤT BẢN LẦN THỨ NHẤT TẠI SÀI GÒN TRUNG TUẦN THÁNG 5/1967 GỒM 1000 BẢN ĐỒNG NHẤT TRÊN GIẤY ĐẶC BIỆT MÀU XANH, TRONG SỐ ĐÓ CÓ 50 BẢN ĐÁNH DẤU TỪ PHƯƠNG SƠN 1 ĐẾN PHƯƠNG SƠN 50, VÀ 50 BẢN ĐÁNH DẤU TỪ NGUYỄN ĐỨC SƠN – THANH TUỆ 1 ĐẾN NGUYỄN ĐỨC SƠN – THANH TUỆ 50 ĐỂ KỶ NIỆM MỘT HÀNH ĐỘNG HỢP TÁC HIẾM CÓ LÚC NÀY. TOÀN THỂ MƯỜI BẢY BÀI THƠ TRONG TẬP ĐỀU LÀM TRONG KHOẢNG THU ĐÔNG 1966 TRÊN GIƯỜNG TRE RUNG RINH CỦA TÁC GIẢ VÀ TRÊN ĐỒI CÂY CHÙA TÂY TẠNG SỐ 16/7 ĐƯỜNG THÍCH QUẢNG ĐỨC BÌNH DƯƠNG (THỦ DẦU MỘT) TRONG NHỮNG NGÀY m113 CÂY NÁT QUỐC LỘ Q3 VÀ B52 ÆO ẠT DỘI BOM QUANH VÙNG.